

O. NIMIGEAN

Fiction-Ltd

O nouă ultimă zi

roman

POLIROM
2025

„I-auzi, vine-Apocalipsa, mi-am zis singur și-am oftat.“ Stau cu ochii pe-Apocalipsă. Încă nimic. E ziua Apocalipsei, dar încă nimic. Pocalipsa... Pleoscalipsa, Troscalipsa, Fîscalipsa... Ți-ai pus problema, dom' Liviu, că la scara infinității de infinituri a lui Anton Apocalipsa-i mai insignifiantă decât o știre despre-o alunecare de teren la Dăgâța? Abia asta ar trebui să te sperie! Ora începerii ar fi totuși mai târziu, după-amiază, pe „meridianul Chichén Itzá“. Popocatepetlalipsa. Nici glumă, nici spaimă, totuși o stare proastă. „LIQUIDATION TOTALE. TOUT DOIT DISPARAÎTRE!“ Zilele trecute-au fost semnalate la Concklin, un sătuc din Alberta, Canada, stranii sunete inexplicabile, acele „hums“. Iar pe-o plajă din California au eșuat câteva mii de calamari giganti. La Mombay s-a născut un copil cu două ochi de jur împrejurul capului și-un ochi în creștet. „Spune-mi cine ești tu, formă îngrozitoare!“ La Har-Megiddo s-a aprins un câmp de sonde. Zi cenușie, umedă, friguroasă. „Ce a fost a fost, ce va fi va fi/ Uite c-a venit ultima zi.“ Am găsit ieri un apel de la un număr din România, fără nume. De la același număr s-a sunat și azi-noapte, pe la două. N-am răspuns. Azi, la nouă și ceva, a revenit. Cine-ar putea fi? Simplă greșeală? Îndoi-m-aș. Îndoi-m-aș și n-am cui. Cui pe cui se scoate și care pe care... Adică, dom' Liviu? Adică băieții veghează. Dosarul se-ngroașă. Scadența se-apropie. A.M. 8012. Doișpe fără cinci. Ar fi trebuit totuși să-nceapă dezintegrarea. Să se inverseze polii, să se-apropie Nibiru, să izbescă Tutatis.

„Și Zeii, tupilați ca niște câini, stau culcați în afara lumii.“

Statîci face mutre că nu mai așteaptă și dă drumul la film. *Hugo Cabret*. I se filfiie ei de-Apopocatepetlalipsă. Piciul coboară din afiș, se cuibărește la picioarele patului, își bagă nasu-n ecran. Altul căruia i se filfiie! Și-a uitat șepcuța pe prag, lângă Charlot, care-a ațipit cu spatele sprijinit de ușă și pălăria căzută pe ochi. O canotieră à la Harold Lloyd. Și-a ras mustața. Seamănă cu doctorul Charcot.

Șapte fără paișpe. Întuneric vîrtos. Nocturn, nu crepuscular, „entre chien et loup“, cum ar fi trebuit să fie la ora asta.

„Sînt înfricoșat și uluit să mă descopăr aici mai degrabă decît în altă parte, deoarece nu există nici o rațiune de a fi aici și nu în altă parte, acum și nu altcîndva. Cine m-a așezat aici? Din ordinul și acțiunea cui acest loc și acest timp mi-au fost destinate mie?“ „Apocalipsele“ te pun într-o postură pascaliană, nu-i așa? Mai ales în era noastră agnostică. Nu-ți mai reprezintă Universul drept Cosmos, adică ordine pătrunsă de spiritualitate, reprezentarea ta e dominată de-o fizică tot mai nesigură pe măsură ce-adună date noi. Despre care-i greu de spus dacă sînt descoperiri reale și nu constructe tributare paradigmei – „paradogmei“... – dominante. Știința ca mit, știința societală, ideologizată, corectă politic. „Un grup de cercetători britanici“. „Diviziile de cercetători“. Sau, într-un cuvînt: Neolîsenko. „Cei mai mari arici din lume!“ Așadar, îți rămîne să te cutremuri închipuindu-ți spații infinite și străine, bietul meu Liviu, abisuri stelare la macroscară și nanoabisuri subatomice care destramă totul. Brutalitatea ace-fală a universului fizic. Dependența de materia incandescentă din centrul sistemului solar, de pildă. Fără necesitatea „ipotezei Dumnezeu“, fără dovada unei rațiuni ordonatoare. O materie incandescentă, de care depinde ceea ce tu, stimate Liviu, te încăpățînezi să pui pe seama rațiunii, sensului, ordinii, ba chiar a unei etici divine, oricît i-ar fi de-ncurcate cărările. Terra nu-ți mai apare însă ca un adăpost ferm, ca o acasă unde-ți învingi angoasele – casa de pe stîncă –, dimpotrivă, a devenit un loc de exil, amenințat din toate părțile. Încît numai din întîmplare nu-i încă pulverizat –, dar se va-ntîmpla „legic“ într-o zi, se va-ntîmpla inevitabil, de ce nu chiar azi, deadea Liviu, tăicuță, bucuria ochilor mei?! *Blanc*. De ce nu chiar azi? *Blanc*. Nu mai privesc un răsărit de soare, ci ivirea unui corp incandescent cu o combustie limitată, cerului înstelat de deasupra nu-i mai răspunde legea morală din mine, ca un reflex al armoniei universale; orbitele nu asigură decît o stabilitate temporară, asteroizii iau Pămîntul la țintă, Terra însăși își conține, în măruntaiele ei, înghețul sau destructurarea. „Au centre de la Terre des vagues de métal en fusion.“ O mică deviere, o mărunță derivă, acel filfiit al aripilor fluturelui dintr-o altă galaxie pot conduce la

catastrofă. „În echilibrul lor precar/ Stau lumile și-apoi dispar.“ Ca și cum n-ar fi fost. „Domnul peste galaxii/ Suflă ca în pădăii.“ Care Domn? Vrei un zeu nou, atotputernic, dar n-ai de unde să-l iei, Liviule! *Nisi qui deus...* Iar vechii zei, ăia pitulați ca niște câini, nu-ți mai oferă, javrele, decât nostalgie, adică durerea pentru un *acasă* pierdut, Liviule! Hiraeth la scara universului, Liviule! Pământul a devenit nesigur, casant, calci pe vîrfuri, la fiecare pas simți pericolul de-a aluneca, de-a cădea-n golurile ce ți se cască sub tălpi. „O fi venit dacă n-a mai venit.“ Cine? Ce? Apocalipsa. „Iată, vine ceasul, și a și venit...“ Nu Apocalipsa o așteptăm, Liviule? Apocalipsa, poate, Hristos, nu... Dat-am parusia pe perusie... Vorba ăluia: „Bre, să știi că sîntem morți dacă ni se întîmplă toate astea și nu știm“. „Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort.“ Angoasele-ancestrale atît de luate-n derîdere. Luate-n derîdere de frică. Vino și vezi, Liviu! Nu vin! Vino! Vino și vezi! Nu vin! Uite! Uite! Uite! De jur împrejur! Ființe pline de ochi, dinainte și dinapoi. Fîlfîit de veșminte albe, „ca spălate în sîngele Mielului“. Limbi ieșind ca săbiile din guri. Cai galben-vineții, cu coame de antrax, cu ochii ca iezerele vulcanilor, cu copitele ca niște sarcofage atomice, cu cozi nesfîrșite de uraniu. În urma lor, cilindrul greu de întuneric. O infinitate de infinituri de întuneric. Compresorul. Și vaci. Vaci slabe, vaci slabe, vaci slabe, vaci slabe. Vacile nebune. Șapte, zece, o sută, o mie, o ciurdă apucată de streche cît galaxia. Furnici galbene, furnici roșii, curgînd din găvanele lunii. Cerul ca un sul. Stelele căzînd ca smochinele. Învălmășeală de zodii. Puzderii de cifre-n derivă. „Sfîșiatu-s-au Cortul cel Nevăzut!“ Centaurul peste hidră peste fecioară balena și peștii și taurul racul în gemeni smocuri din părul Berenicei. Soarele ca un sac negru de păr și luna, acum, ca sîngele. „Iar dinaintea feței Lui pământul și cerul au fugit și loc nu s-a mai găsit pentru ele.“ Vino și vezi, privește printre fisuri cum vine nenorocirea! Nu vin! Nu vin! Nu vin! Cum vine mîntuirea! Nu vin! Palmele apăsate peste ochii închiși, palmele apăsate peste ochii închiși! Cilindrul greu de întuneric. Compresor de siderii moarte. Pergament vechi, strîns sul. *Blanc*. Vino și vezi! *Blanc*. Nu vin!

Blanc. Nu vin! Nu vin! Nu vin! *Blanc*. Mîine pornim spre Lilia. La doișpe și șapteșpe, trenul spre Paris. „Și așa am văzut, în vedenie, caii și pe cei ce ședeau pe ei, avînd platoșe ca de foc și de iachint și de pucioasă; iar capetele cailor semănau cu capetele leilor și din gurile lor ieșea foc și fum și pucioasă.“ Capetele cailor semănau cu capetele leilor. Foc, fum și pucioasă. „Focul Timpului de Apoi.“ Cremația. Catene rupte de numere carbonizate. De la Gare d’Austerlitz ne rămîne-o oră ca s-ajungem la Montparnasse. Prin cenușă, prin dîrele călăreților.

Cinci seara. La și nouă pleacă. Nu cel la care-aveam bilete. Așa s-a dus, am ajuns cu-ntîrziere la Gare d’Austerlitz. Handicap de zece minute din start, de la Bénédictins. Părea că, dacă nu recuperăm, cel puțin nu mai pierdem timp, dar s-a-necat la mal, la Bibliothèque François Mitterrand. Nici cinci minute pînă la Gare d’Austerlitz, dar „des gars sur la voie“. Stop! A stat douăzeci. Ce-o fi fost? Probabil un suicid. N-o să afli din presă. Altfel, cine și de ce să se fi pus de-a curmezișul pe linie? Buffalo Bill? „La bande à Bonnot“? Ne-am grăbit, așa șchiopîrnog cum sînt, am schimbat bine metrou-rile, inutil, am ajuns cu cinci minute mai tîrziu. N-a stat după noi. Ni s-au dat, fără comentarii, bilete la cursa de Le Mans. Paul Newman, vechiul meu idol. 24 Heures du Mans. Cealaltă cursă, cu mașini. Declic. Newman, McQueen, amalgam viațăfilmfilmviață, combinezonul roșu, combinezonul alb. Vom coborî la Chartres, poate chiar la Maintenon. Ne-așteaptă Fernando. Gara Montparnasse nu seamănă deloc cu ce-am văzut ieri în *Hugo Cabret*. Cum să semene, Liviu, dacă s-a filmat la Gare du Nord?! E-un buncăr imens de betoane, cea mai cazonă și-aglomerată gară din Paris. ACAB. Psoi: „Aici nu-i de stat. E loc bun pentru teroriști“. Pentru sniperi, dar și pentru snifferi. Kiki de Montparnasse. Quiqui. Qui? Qui? SABNAC. HCE 1132. LDJ. T’AS MAL PARLÉ, T’ES CRUCIFIÉ! 2P2M. La Austerlitz respiri, îți aduci aminte de Napoleon, de Fred Astaire și de grănicerii năsăudeni, există chiar și-un anumit stil. Frescele lui Adami din sala mare. Multă vreme-am

crezut că reprezintă scene medievale, *Cîntecul lui Roland*. Saint-Lazare e plină de feronerie, ornamente forjate, păstrează un aer de epocă. Încă mai seamănă cu tabloul lui Monet. Gare de l'Est: verde, cochetă, respirabilă. Psoi: „E ca un mall“. Gare de Lyon, pe lângă care-am trecut fără să ies la peroane, turnul ei. Îmi amintește de turnul „Benedictinilor“. Gare du Nord e altceva, un loc cu ecouri, peroanele exilului. Etheria lui Exilanti.

S-a urnit. Cam o oră de drum. Soare roșu-anilină. Glob poros, dilatat, abnorm. Fișie lungă de nori verzi-albăstriei, culoare chimică, nefirească, frumoasă totuși, cu luciri fulgurante de păstrăv-curcubeu, dar înspăimîntătoare, cum n-am mai văzut.

Acum, ca o spumă semitransparentă de piatră-vînată.

În camera copilului. Luciano, mezinul. Aici ne-au cazat. Iar pruncul, abia trecut de-un an – sau n-a trecut? –, încă-i de-a bușilea, patru dințișori, zîmbește și rîde cu gura pînă la urechi... Pruncul a protestat abraș. N-a prea vrut azi-noapte s-adoarmă-n altă parte. Greu l-au ogoit. Amiază. Doișpe și opt. Deci: un măgăruș, un pătuț, un pisic cu buzunare, un leu smotocit, un iepuraș, o căsuță lipită pe perete, un „Tweety“ – eu lui Psoi: „Ăla ești tu!“ – pe altul. Prelungim în real ceea ce credem că se află-n imaginarul lor. Ca să nu se sperie ei de lumea asta a noastră. Copiii, în lumea lor, bucurîndu-se. Uitîndu-se-n sus, plini de încredere, la noi. Iar noi, la capătul lumii, pe buza prăpastiei, implorîndu-L pe Dumnezeu. Sau pe nimeni. Privind la cei mici, făcînd zid în fața genunii. Ați vrut copii, sărmanilor, v-a mîncat să dați din buci. Păi, ne-a cam mîncat, dacă ne-a mîncat... Psoi a ieșit, stau pe spate, cu gamba dezbandajată. Coptura încă supurează, o las să se vîntuie. În încăpere, frig. Mi-a înghețat degetul mare. Sînt o natură bolovăn... bolonăv... bol-nă-vi-cioa-să. Bolnăvicioasă! Bolnă-vici-oasă... Umflătură sub brațul stîng, durere – nu mare, mocnită, o usturime – și sub brațul drept, „sous le bras“, deocamdată nu s-a umflat. Resimt și la cotul mîinii stîngi ceva, și la genunchiul stîng. Senzația de derivă

glandularo-ganglionară a coborât, s-a-ntins pînă la degetele stîngii, durerea asta surdă, de corp îmbibat; la fel, în zona inghinală. Lustra-i o pasăre albastră, cu aripile întinse. Psoi a ținut morțiș să nu stingem lumina, de teama ploșnițelor, a rămas aprinsă și-acum. Care ploșnițe? De unde ploșnițe? Văzuse două insecte pe tavan – nu-i clar ce insecte – și s-a speriat, crede că-i plin de ploșnițe. „Ploșnița ceea-i bătrână, cuvios în mers pășește...” „Seht euch nur die Wanze an,/ wie die Wanze tanzen kann!“ Bine că n-a observat tarantula de după dulap și cuibul de gărgăuni de sub grindă. „Frelons asiatiques“. Și stai să vezi cînd vor începe să te simtă gîndacii! Or să se-adune la tine ca la-mpăratul lor. *Blanc*. Sfori de gîndaci, ierburi de-antene. *Blanc*. Piciorușe, piciorușe, piciorușe. *Blanc*. Gregor Samsa strecurîndu-se-aproape strivit de sub pat, îndreptîndu-se spre tine, disperat și plin de speranță, ca spre-un frate geamăn. *Blanc*. Copiii și-au început tăvăleala de dimineață devreme, rîsete și țipete. Erau copii în Eden? Te trezeai și-adormeam la loc. Mă trezeam și adormeam la loc. Urmărindu-i aseară, ascultîndu-i acum... Cred că sfîrșitul lumii nu va veni niciodată, chiar dacă Apocalipsa ar începe-n chiar ăst moment. *Blanc*. „O să-I spun lui Dumnezeu totul!“ *Blanc*. Îmi amintesc asta. De ce asta? Băiețelul sirian rănit. Vorbele lui, înainte de-a muri. „O să-I spun lui Dumnezeu totul!“ *Blanc*. Și dacă sfîrșitul nu numai c-a venit, dar a și trecut? *Blanc*. Noi sîntem scutul lor, dacă tot ne-a mîncat, sau ei scutul nostru? *Blanc*. „Iar cine va sminti pe unul dintr-aceștia mici care cred în Mine, mai bine i-ar fi lui să i se atîrne de gât o piatră de moară și să fie afundat în adîncul mării.“ *Blanc*. Sandra – și cînd știu ce figurină roșie strînsă-n scutece era nu demult... Sandra s-a făcut frumoasă. Camille are-un aer de Gavroche pus pe șotii. Ți-ai putea-o imagina în flăcări? – „Cum arunca un